

MIKLOVICZ LÁSZLÓ

HORVÁTHNÉ BAJAI ÉVA

HOMÍLIA

HOSSZÚ AZ ÚT JERIKÓIG

Szám 11,25-29;

Jak 5,1-6.

Mk 9,38-43.45.47-48

Aligha vitatható, hogy ez az egyik legszebb mondat az Újszövetségben: „Egy a ti Atyátok, a Mennyei, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok!“. Nemrég arra gondoltam – a tömörség szokásos bővületében -, hogy ha Jézus ehhez még hozzátette volna (a biztonság kedvéért): „Viselkedjete is eszerint!“, akkor megkaptuk volna tanítása 2-mondatos összefoglalását. De egyszerűen elbizonytalanodtam. Nemde a Tizenkettőnek mondta, amit mondott? Akkor csak a tanítványi körre vonatkozik? (Szép is volna, ha a muzulmán bevándorlókat – akikről annyi rosszat hallani - is testvéreinknek kéne tekintenünk!) Problémámmal Jézushoz fordultam. (Néha megbeszélünk ezt-azt.)

- Mester! Ki az én testvérem? Jézus – szokása szerint – egy történettel válaszolt:

2018. májusának utolsó hétvégéjén csödület keletkezett egy párizsi ház előtt. A járókelők szinte jajveszékelve néztek fölfelé, mert. a 4. emeleti erkély korlátjának külső oldalán egy négyéves forma gyerek lógott. Kapaszkodott a korlát peremébe, de vajon meddig bírja? Ezt kérdezték egymástól aggodalmaskodva a derék franciák. A lárma odaszaladt egy – a közelben tartózkodó – néger fiú, aki nemrég emigrált Maliból. Amikor meglátta fent a veszélyben lévő gyereket, egy pillanatra sem habozott. Először a legalsó szint erkélyére mászott, majd korlátról korlátra lendítette magát, és elég gyorsan elérte a 4. emeleti erkélyt. Felkapta a halálfélelemtől reszkető gyereket, és biztonságba helyezte.

- A történet szereplői közül ki volt a testvére a párizsi kisgyerekeknek? – kérdezte tőlem Jézus. Aki irgalmasságot cselekedett vele! – vágtam rá. Sose voltam jó tornász, ezért kicsit féltem, hogy azt mondja majd Jézus: „Menj, és hasonlóképpen cselekedjél!“, de ehelyett megkért, hogy terjesszem ezt az esetet. „Még sokan nem ismerik, és még többen vannak, akik nem értik.” - tette hozzá. Búcsúzóul még megjegyezte: „Észrevettem, hogy emlékszel arra az egykori példabeszédemre, ami úgy kezdődik, hogy egy ember Jeruzsálemből Jerikóba indult. Az a baj, hogy az az ember még mindig úton van, mert nekem mindig előlről kell elmesélnem ugyanazt a történetet...”

Valóságos kincses bányát jelentenek számunkra az imént hallott szentírási részek. De mielőtt nekilátnánk az üzenetek kibányászásához jelzem azt a templomokban szokatlan lehetőséget, hogy a homília végén röviden hozzá lehet szólni, vagy éppen kérdést feltenni, amire bárki válaszolhat. Bátorodom ezt azért is tenni, mert Isten népe, közösségének természetes megnyilvánulása kell, hogy legyen a párbeszéd vagy egy divatosabb szót használva az interaktivitás. Azért is bátorodom ezt javasolni, mert éppen tegnap délután volt egy megbeszélés Beer Miklós püspöknél, aminek a témája az egyház megújításának módjai. Íme egy lehetőség.

Kedden Biblia kör (BK) volt, minden kedden van és gondoltam, hogy megkérdem az ott lévő testvéreimet, hogy kinek mit mondanak a vasárnapi szentírási részek. A versenyszférában ezt hívják brain-stormingnak, agyviharzásnak és az így születő jó ötletek segítik a vállalkozás vezetőjét a jó megoldások megfogalmazásában. Jelen esetben az én dolgomat könnyítették meg, tehát amit most elmondok az kedden este körvonalazódott. Mielőtt ezt megtenném azt az örömet kell elmondanom, hogy a BK pont 10 évvel ezelőtt alakult meg és jelenleg is nyitott azok számára akik alaposabban szeretnék megismerni az evangéliumokat. Kedd, 6 óra, Közösségi ház!

Amit Számok könyvéből olvasott fel Hajni azt mondhatnánk, hogy Mózes álmát-vágyát fejezi ki, de azt is, hogy a szeretet Atyja is ezt szeretné. Az utolsó mondatra gondolok: „Bárcsak az egész népet prófétává tenné az Úr, és kiárasztaná rájuk lelkét!” Vagy átfogalmazva: „...de jó volna, ha minden gyermekem gondolataiban, szavaiban és tetteiben ott lennék...!” Az ószövetségi szidó emberekben még a személyválogató Isten kép élt: valakiket kiválaszt, másokat meg nem; valakiket megment, másokat meg hagy elpusztulni, vagy éppen ő pusztítja el őket. Jézus ezt a hagyományt cserélte le a személyválogatást nem ismerő Istenképre ezzel megkérdőjelezvén az egész zsidó vallási hagyományt.

De mit is tesz az, hogy prófeta? És egyáltalán: lejárt már az idejük, keresztelő Jánossal véget ért a próféták hosszú sora? Jézus után már nincs szerepük a prófétáknak, manapság nem teremnek próféták? A kérdést úgy válaszolhatjuk meg, hogy megpróbáljuk definiálni vagy körül írni a prófeta fogalmát... esetleg megpróbálja-e valaki? (...nem próbálta meg senki...)

Szóval a próféta (hírnök, szóvivő, beszélő), Isten szavát közvetítő ember, aki arra teszi fel az életét, hogy az Isten akaratát, intelmeit, ítéletét, terveit elmondja az embereknek. Elmondja még akkor is, ha emiatt üldözik vagy éppen az életére törnek. A próféták a jelen tapasztalataira támaszkodva a jövőbe is mutatnak. Ez azonban nem a jóslás babonás gyakorlata, hanem az éleslátás megnyilvánulása. Izaiás még azt is átélte, hogy ő az Úr által kiválasztott, meghívott ember. A kérdés továbbra is kérdés: vannak-e próféták a mai világban? Ha a próféta legfontosabb megnyilvánulásának azt tartjuk, hogy a szeretet Istenét akarja bemutatni az embereknek, akkor bizony egyértelmű a válasz: vannak próféták ma is. De hogyan ismerhetők meg? A romlatlan emberi szív érzékenysége segítségével és a gyümölcsseikről. Van még egy közvetett ismérvük is: általában üldözik őket. Az ószövetség prófétái között alig van egy-kettő akik ágyban párnák között haltak meg. Jézus értelmező szótárában pedig a próféta, a tanítvány, az apostol és a tanító szinonim fogalmak.

Mi a tanulság számunkra mindebből? Talán az, hogy valamennyiünknek Jézustól ránk bízott feladata, vagy inkább kötelessége, hogy tőlünk telhetően az irgalmasság Istenét állítsuk a felebarátaink figyelmének középpontjába. Mondhatnánk azt is, hogy a bennünk szunnyadó prófétát fel kell ébreszteni (nyakon önteni egy kis hideg vízzel). Ha úgy érezzük, hogy kevés az, ami tőlünk telik, akkor képezni kell magunkat: olvasni és értelmezni az evangéliumokat, közösségekben beszélgetni ezekről, átgondolni, átismerni a felismeréseinket stb. Tegnap a püspöknek néhány diakónus beszámolt arról is, hogy katekumen csoportokat hoztak létre felnőtteknek, hiszen hittannal utoljára az általános iskolában foglalkoztak. 10 éves csoport azonban sehol sincs a környékben, csak itt.

Most vessünk egy pillantást Jakab dörgegelmes soraira és arra a merész következtetésre juthatunk érdemei elismerése mellett, hogy nem értette meg Jézus tanítását. Hogyhogy nem értette? Hát nem volt ott Jézus mellett 3 éven keresztül? Ki volt ez a Jakab? Bizony felmerülhet a kérdés, hogy az evangéliumokban szereplő 3 Jakab közül, melyik Jakabot tekintjük a Jakab levél szerzőjének? Zebedeus-fia Jakab? Alfeus fia Jakabról van szó? Esetleg Jézus testvéréről? Legyen ez házi feladat a kedves testvérek számára.

Itt az ideje, hogy az evangéliumra ugorjunk, hiszen a prédikációnak elsősorban erről kell szólnia. Hát elég rázós mondatokkal van tele, de az időkorlátaink nem engedik, hogy mindegyikkel foglalkozzunk.

Tehát most önkényesen az evangélium első gondolatcsokránál maradnék. A storyt már sokszor hallottuk, ismerjük. Feltételezhetjük, hogy az illető a korabeli módszerekkel végzett „ördögűzést”, vagyis gyógyított bizonyos betegségeket, amelyeket akkoriban „démoni megszállottság” következményének tartottak. Van itt egy mondatrész, amely kiállítja a bizonyítványt a tanítványok szemléletéről: „Megtiltottuk neki, mert nem követ minket.” Ez a „minket” természetesen azt

jelenti, „téged (velünk együtt)”, de az ő szemükben a „téged” csak úgy lehetséges, hogy „minket (is)”. Később ez majd így hangzik: „Mi, az egyház vagyunk, Krisztus teste, a tovább élő Krisztus”. Következésképpen: „Az egyházon kívül nincs üdvösség!” A tanítványok úgy vélték, csak azok szolgálják az általuk szorgalmazott ügyet, akik csatlakoznak az ő közösségükhöz. Beleestek a vallási csoportosulásokat, kicsiket és nagyokat egyaránt fenyegető csapdájába, a kóros kiválasztottságtudat és a fanatizmus csapdájába: Csak a mi egyházunk, a mi irányzatunk, a mi közösségünk...! Jézus másképp gondolkodott: „Csak az van ellenünk, aki tudatosan elutasít minket (de rájuk is érvényes az ellenségszeretet parancsa!),

mindenki más, aki még keres, habozik, más utakat próbál, értünk, a mi ügyünkért van!” Micsoda tágasság! Jézus misszionáriusi alapállása mutatkozik meg benne: Mindenkinek fel akarja kínálni üzenetét a csak jó Istenről, aki a szeretetét nem köti feltételekhez: alanyi jogon mindenkinek jár.

Talán még annyit hozzá is tehetünk az előzőekhez, hogy a Mester iránti nagy buzgalmunkban a tanítványok csak egy „apróságról” feledkeztek meg: azokról a betegekről, akiket a szóban forgó „démonizáló” meggyógyított. Jézus szándéka azonban megegyezik a Teremtő szándékával: Az emberek gyógyuljanak meg, mindegy, ki által, milyen körben („intézményben”) és milyen módszerekkel. Ő senkit sem büntet, se betegséggel, sem természeti katasztrófával, sem halállal, ugyanis mindenkit feltétel nélkül szeret. Legyünk mi is ilyenek, valósítsuk meg a feltételt és személyválogatást nem ismerő ajándékozó szeretet települését. Elkészülni, rajt! És mondhatnám: Amen..

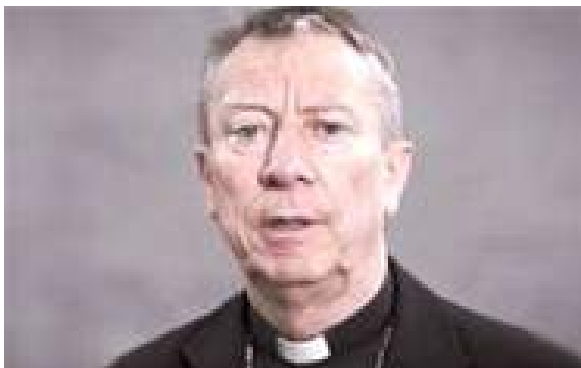
Az evangélium azonban még folytatódik eléggé riasztó példázatokkal. Legyen ez házi feladat valamennyiünk számára: gondoljuk át mi akadályoz bennünket a Jézus követésben, az Ő tanításának elsajátításában és próbáljuk azokat megszüntetni. Ezt a szentírási részt még tovább elemezzük kedden a BK-n, tehát ha valaki kedvet érez ehhez, jöjjön el kedden, 6 órára a közösségi házba.

Akkor most lehetőség van a hozzászólásra vagy kérdésre. (De nem szólt hozzá senki és nem is kérdezett....)

*elhangzott a nőtinci templomban, igelituria keretében
2018. szept.30-án*

KAMARÁS ISTVÁN

FIDENTIA PRO ECCLESIA...

Az Egyházforum Alapítvány kuratóriuma a Fidentia pro ecclesia-émlékérmét 2018-ban Beer Miklós váci megyéspüspöknek ítélte a katolikus egyház zsinati szellemű megújítása érdekében végzett elkötelezett munkájáért.

Manapság hazánkban nem kevés szellemi-lelki erő és bátorság kell ahhoz, hogy egy egyházi vezető a semper reformanda elvet belső meggyőződésévé téve vallja és gyakorolja egyházunk zsinati szellemű, Ferenc pápa által követett megújítását. Beer Miklós számára a keresztény értékek nem harci jelszavak. Konkrét tettekben nyilvánulnak meg, mint például a szegények melletti elköteleződés, egy-egy ínséget szenvedő család vagy éppen menekült befogadása. A párbeszéd embere: Xavéri Szent Ferenc szellemében mindenkit elfogad útítársnak, aki szerepet vállal bármiféle békéltetésben. A „nehogy a mi legszentebb istenkeresésünket ideológiává lehessen változtatni” elv szerint politizál, amikor vallja: a szociális érzékenység, az empátia, a szolidaritás keresztény alapértékek. Habitusát jellemzi e megnyilatkozása: „Amikor szót emelek az elesettekért, a cigányokért, a menekültekért, a

kiszolgáltatottakért, nem pártpolitikát folytatok, nem a kormányzati kampányokat bírálom, hanem Jézus és az evangélium tanításait követem. Sokszor egyedül érzem magam.”

Beer Miklós püspök a Názareti nyitottságát, megközelíthetőségét állítja elénk példaként, szóban és tettben egyaránt hitelesen. Igyekezete szívós és módszeres, mindig szívből jövő: munkáját az evangélium derűjével végzi.

LACKFI JÁNOS

A HAJLÉKKÉSZÍTÉS ZSOLTÁRA

Uram, mi, a te híveid,
roppant rendes gyerekek vagyunk ám,
lehozunk téged az égből,
bebugyolálunk öblítőillatú ruhácskákba,
megédesítjük a papit is, amivel megetetünk,
nehogy elcsapd a kis haskódat,
csinálunk neked babaházat,
elnevezzük templomnak,
ott majd minden habos márvány lesz
meg csipi-csupa aranyozás,
meg ájtatos tekintetű szentecskékkel
pakolásszuk tele a főhajót,
legyen mivel játszánod,
ha unod magad,
zenélünk is neked,
pihepuha zenéket,
mindenesetre semmi olyasmit,
amire amúgy szívesen rángatózunk
örjögve a fesztiválokon,
maradj csak meg, Uram,
a te kis álomvilágodban,
csíja, csicsíja, majd mi elringatunk,
suttogva motyogunk neked
szép szavakat, és engedelmesen
ráfeleljük a zsoltárválaszokat,
egyszerre vetünk keresztet,
mint a kiskatonák, és dehogy szólunk
vissza pimasz hangszúllyal,
mint szeretteinknek otthon,
négy fal között,
dehogy hánytorgatjuk fel a sérelmeinket,
dehogy kelünk ki fröcsögve magunkból,
hogy lepofozlak, te bűdös kölyök,
vagy hogy fogja be a száját, anyuka, mielőtt rálépek,
vagy hogy inkább főzni tanulnál meg, te utolsó,
nem, Uram, a te házadban minden olyan
szelíden meg és olajozottan, meg a Rózsikát